

Arrest

nr. 290 160 van 13 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-S JANSSENS
Mechelsesteenweg 326
B – 2650 EDEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-S. JANSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam naar eigen zeggen op 23 januari 2023 toe op het Belgische grondgebied en diende op 24 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat verzoekster reeds eerder verzoeken om internationale bescherming had ingediend, met name op 8 september 2021 en 26 augustus 2022 in Roemenië en op 10 november 2022 in Noorwegen.

1.3. Op 17 en 31 maart 2023 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) respectievelijk de Noorse en de Roemeense autoriteiten om verzoekster terug te nemen.

1.4. De Noorse autoriteiten wezen hun verantwoordelijkheid af, maar de Roemeense autoriteiten stemden op 9 mei 2023 uitdrukkelijk in met de terugname van verzoekster, op grond van artikel 18, 1, d) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening 604/2013/EU).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 mei 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekster werd hiervan op 24 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: A.(...) G.(...)

voornaam: J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw A.(...) G.(...) J.(...), verder de betrokkene genoemd, die staatsburger van Eritrea verklaarde te zijn, diende op 24.01.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde daarbij geen reisdocumenten voor, enkel een kopie van haar identiteitskaart met nummer 0031282 afgegeven op 26.11.1992 in Asmara.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Roemenië op 08.09.2021 en 26.08.2022 en in Noorwegen op 10.11.2022.

De betrokkene werd gehoord op 14.03.2023. Zij verklaarde gescheiden te zijn en volwassen kinderen te hebben, genaamd F.(...) K.(...) F.(...), 36 jaar oud, wonende in Noorwegen, H.(...) F.(...) K.(...) K.(...), 31 jaar oud, wonende in Noorwegen, H.(...); en F.(...) K.(...), S.(...), 20 jaar oud, wonende in Eritrea. Zij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat zij Eritrea verliet in juli 2020 omdat zij bij haar kinderen wilde zijn in Noorwegen. Zij reisde naar Soedan per auto en te voet, waar zij een maand verbleef. Vervolgens reisde zij per vliegtuig naar Turkije en verder met verschillende vervoersmiddelen: te voet, taxi en boot naar Griekenland en andere onbekende landen. Nadat ze in Servië toekwam ging ze verder naar Roemenië. Zij moest er haar vingerafdrukken afgeven maar reisde verder naar Hongarije, Oostenrijk, Duitsland, Denemarken, Zweden en Noorwegen. Zij verbleef in Noorwegen van november 2021 tot augustus 2022 in verschillende opvangcentra. Nadat zij vanuit Noorwegen naar Roemenië werd gestuurd in september 2022, vertrok zij terug in januari 2023 via Hongarije en onbekende landen naar Italië, Frankrijk en België. Zij diende een verzoek om internationale bescherming in België op 24.01.2023, waar zij naar eigen zeggen aankwam op 23.01.2023.

Op 17.03.2023 werden de Noorse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 31.03.2023 werden de Roemeense instanties verzocht om betrokkene terug te nemen. De Noorse instanties

weigerden op 20.03.2023 een terugname van de betrokkene, omdat de verantwoordelijkheid volgens hen nog bij Roemenië lag. Op 09.05.2023 stemden de Roemeense instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Roemeense instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Boekarest-Otopeni tussen 9u en 15u lokale tijd. De betrokkene is in Roemenië ook gekend als van het mannelijk geslacht. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Roemenië.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Roemenië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Roemenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde betrokkene in België internationale bescherming aangevraagd te hebben omdat zij goede dingen had gehoord over België nadat ze afgewezen werd in andere landen. We merken hieromtrent op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Roemenië. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We wensen ook te benadrukken dat Roemenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Roemenië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat de betrokkene in Roemenië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Verder dient te worden opgemerkt dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat haar verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van de betrokkene om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

De Roemeense instanties stemden op 09.05.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Roemenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Roemenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico

op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen “rechtsmiddel” tegen de afwijzing van een voorafgaand in Roemenië ingediend verzoek.

De instemming van de Roemeense instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Roemenië ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Roemeense instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Roemeense instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Roemenië zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Roemenië niet verlieten.

In het rapport over internationale bescherming in Roemenië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Felicia Nica, “Asylum Information Database – Country Report - : Romania – 2021 update”, laatste update op 31.05.2022, verder AIDA rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-RO_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat Roemenië beschikt over zes open opvangcentra met een totale capaciteit van 1100 plaatsen (pagina 109-110). Volgens het AIDA rapport is het tot heden nog niet gebeurd dat verzoekers geen accommodatie hadden vanwege een tekort aan plaatsen (“There has not been a situation to date whereby asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres.”) (pagina 110).

Materiële steun bestaat uit accommodatie in een opvangcentrum, een financiële toelage voor eten en kledij en zakgeld. Verzoekers mogen zelf koken in de keukens die in de centra beschikbaar zijn. Het rapport meldt dat de financiële toelage over het algemeen voldoende is om een degelijke levensstandaard te voorzien en dat verzoekers niet minder gunstig worden behandeld als Roemeense staatsburgers. Verzoekers kunnen verder aanspraak maken op kinderbijslag en sociale bijstand (“Even though a comparison between financial assistance granted to nationals and asylum seekers is difficult to make due to the diversity of available allowances and the applicable calculation modes, asylum seekers are not treated less favourably than nationals as far as material support is concerned. They also benefit from other financial allowances than the ones provided by the Asylum Act, such as the allowance for children and they are also entitled to receive social assistance under the conditions provided by Act 292/2011 on Social Assistance, as amended.”) (pagina 103).

Het AIDA rapport maakt gewag van onhygiënische omstandigheden en aftandse voorzieningen in de opvangcentra (pagina's 113-115). Hoewel uit het AIDA rapport blijkt dat in de Roemeense opvangcentra problemen bestaan qua hygiëne zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Roemeense instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verzoekers hebben recht op juridische bijstand in eerste instantie, waarvoor ze zich kunnen wenden tot ngo's die projecten beheren met bijstand van AMIF en de Roemeense vertegenwoordiging van het UNHCR (“In the administrative phase of the procedure, free legal counselling and assistance is provided by NGOs through projects funded by the national Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF) scheme and UNHCR Romania.”) (pagina 55). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben recht op kosteloze rechtsbijstand in geval van een beroep tegen de afwijzing van hun verzoek (pagina 56). Het rapport meldt dat moeilijkheden qua juridische bijstand voornamelijk verband houden met een moeilijke communicatie met de advocaat en verzoekers contact verliezen met ngo's die hun hulp verlenen wanneer ze naar een andere regio verhuizen (pagina 58). Dit leidt echter niet tot het besluit dat rechtsbijstand in Roemenië in het geheel niet toegankelijk zou zijn.

Het wijzen op het feit dat in Roemenië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië bij wet wordt gewaarborgd en dat verzoekers in praktijk adequaat toegang hebben tot gezondheidszorg (pagina 120). We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Roemeense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Roemeense autoriteiten (4).

(...)"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift het volgende betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

"12. Verzoekster vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien zij momenteel van haar vrijheid beroofd is en opgesloten zit met het oog op een snelle overdracht aan de vermeend bevoegde Dublin III lidstaat, Roemenië.

Zij bevindt zich in een welbepaalde plaats conform artikel 74/8 en 74/9 Vw. waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wordt vermoed en in casu vaststaat.

Verzoekster beschikt over geen ander effectief rechtsmiddel om haar terugwijzing naar Roemenië te laten schorsen.

Het uiterst dringend karakter staat vast."

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het gesloten centrum voor vrouwen te Holsbeek met het oog op haar overdracht aan Roemenië. Omwille van de vasthouding van verzoekster en haar overbrenging met het oog op haar overdracht, die blijkens het administratief dossier op 28 juni 2023 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de rechten van verdediging waarbij zij de schending aanvoert van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de rechten van verdediging. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Eerste middel: Schending van de rechten van verdediging

13. Artikel 6.1 EVRM bepaalt dat:

"Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. Het vonnis moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd gedurende het gehele procès of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of 's lands veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé /even van partijen bij het procès dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bepaalde omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer openbaarmaking de belangen van de rechtspraak zou schaden. "

Artikel 41 van het Europees Handvest bepaalt dat:

1. . Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, biHijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en Organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. "

Artikel 47 van het Europees Handvest bepaalt dat:

'Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat voorafbij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zieh te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen. "

Om zieh zinvol te kunnen verweren (door middel van het recht om gehoord te worden) tegen punten van bezwaar die een overheid inroept, is kennis van die punten (door het inzagerecht) belangrijk. Deze beginselen maken ook deel uit van een ruimer geheel van administratieve procedurele beginselen die volgen uit het recht op behoorlijk bestuur en die essentieel zijn voor de rechtsbescherming van het individu. (M. Desomer, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T.vreemd 2009, afl. 1, (15) 15.).

14. Zowel het Europese als het Belgische recht dragen het recht op verdediging hoog in het vaandel. Zij stellen dat elke rechtszoekende op een effectieve manier haar rechten moet kunnen verdedigen. Hieronder valt onder andere dat de rechtszoekende in de mogelijkheid moet kunnen verkeren om daadwerkelijk kennis te kunnen nemen van zijn of haar dossier.

In casu werd verzoekster- en in het verlengde haar raadsman - niet in de mogelijkheid gesteld om haar dossier in te kijken. Ondanks de duidelijke aanmaning van diens raadsman om het administratief dossier over te maken (stuk 2) - gelet op de korte beroepstermijn - liet DVZ na om tot op heden het dossier over te maken. Verzoekster werd bijgevolg niet in de mogelijkheid gesteld om eventuele procedurele of inhoudelijke middelen te vormen tegen de Bestreden Beslissing.

15. Gelet op het feit dat er voor de schorsing van ten uitvoerlegging van de Bestreden Beslissing slechts een prima facie toets nodig is, zal de verdere uitwerking van dit middel worden opgenomen onder titel V. In rechte.

(...)

a. Schending van de rechten van verdediging (eerste middel)

20. Artikel 6.1 EVRM bepaalt dat:

"Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. Het vonnis moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaai kan aan de pers en het publiek worden ontzegd gedurende het gehele procès of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of 's lands veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van partijen bij het procès dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bepaalde omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer openbaarmaking de belangen van de rechtspraak zou schaden."

Artikel 41 van het Europees Handvest bepaalt dat:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en Organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zieh in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. "

Artikel 47 van het Europees Handvest bepaalt dat:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat voorafbij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zieh te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen. "

Om zieh zinnig te kunnen verweren (door middel van het recht om gehoord te worden) tegen punten van bezwaar die een overheid inroept, is kennis van die punten (door het inzagerecht) belangrijk. Deze beginselen maken ook deel uit van een ruimer geheel van administratieve procedurele beginselen die volgen uit het recht op behoorlijk bestuur en die essentieel zijn voor de rechtsbescherming van het individu. (M. Desomer, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", T.vreemd 2009, afl. 1, (15) 15.).

De asielzoeker en/of zijn advocaat (hierna de asielzoeker) zal toegang hebben tot het administratief dossier van de commissaris-generaal ter voorbereiding van zijn eventueel beroep bij de Raad, die in volle rechtsmacht oordeelt over de asielaanvraag. (G. de Moffaerts, "Inzage van de 'vertrouwelijke' informatie van het administratief dossier, rechten van de verdediging en de contrôle door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", 7. Vreemd 2013, afl. 3, (236) 236.).

21. In casu zijn de rechten van verdediging van verzoekster geschonden. Op 24 mei 2023 werd aan verzoekster de Bestreden Beslissing door DVZ betekend. Hierna heeft de raadsman van verzoekster onverwijld op 25 mei 2023 via het daartoe speciaal voorziene emailadres 'publiciteadministration@ibz.fgov.be' een verzoek ingediend om inzage te verkrijgen in het dossier van verzoekster. Deze mail luidde als volgt (stuk 2):

"Geachte

Ik schrijf u aan als raadsman van mevr. Jiom Ande Gebrab, geboren in Eritrea op 1 januari 1955 (referential 9612717). Aan cliënte werd gisteren een bijlage 26 quater betekend en werd tevens overgebracht naar het gesloten centrum te Holsbeek.

Kan u mij zo spoedig mogelijk, en uiterlijk dinsdag 30 mei 2023, een kopie bezorgen van het dossier van mijn cliënt en in het bijzonder de bijlage 26 quater?

Gelet op korte beroepstermijn is een spoedig handelen weldegelijk vereist. Indien DVZ nalaat met de nodige hoogdringendheid te handelen, kan dit niet anders dan aanzien worden als een belemmering van de rechtsgang.

Als u hiervoor bijkomende informatie zou vereisen, ben ik steeds beschikbaar.

Alvast hartelijk dank voor uw opvolging van mijn vraag.

Vriendelijke groeten, " (eigen nadruk)

Ondanks de duidelijke bewoording van bovenstaande mail, heeft DVZ nagelaten om verzoekster of haar raadsman toegang te verschaffen tot het administratief dossier. Door het gebrek aan inzage, was verzoekster niet in de mogelijkheid om haar rechten te vrijwaren.

Op geen enkele manier kon verzoekster of haar raadsman nagaan of (i) de gronden waarop de Bestreden Beslissing werd genomen correct waren, (ii) de procedure correct is verlopen en (iii) een beroep tegen Bestreden Beslissing nuttig is.

Gelet op bovenstaande principes is er dan ook een flagrante schending van artikel 6 EVRM en 41 en 47 van het EU Handvest. Bijgevolg moet de Bestreden Beslissing dan ook worden vernietigd."

2.3.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster haar 'ernstige' middelen in haar verzoekschrift herhaalt, éénmaal als middelen die zogenaamd *prima facie* tot vernietiging kunnen leiden en éénmaal "*in rechte*". Deze middelen zullen in het kader van de vordering tot schorsing gezamenlijk worden beoordeeld.

2.3.3. Wat het door verzoekster geschonden geachte artikel 6 van het EVRM betreft, dient te worden aangestipt dat de erin vervatte waarborgen enkel van toepassing zijn op privaatrechtelijke en strafrechtelijke procedures en niet betrokken kunnen worden, zoals te dezen, op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur (cf. RvS 28 februari 2017, nr. 237.498; RvS 19 december 2014, nr. 229.635), waardoor dit verdragsartikel te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.4. Verzoekster voert voorts in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 41 en 47 van het Handvest en de rechten van verdediging. In wezen beklaagt verzoekster zich over het feit dat zij geen afschrift heeft ontvangen van het administratief dossier, hoewel zij dit middels een mailbericht van 25 mei 2023 had gevraagd.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat verzoeksters middel betrekking heeft op de passieve openbaarheid van bestuur en het subjectieve recht van toegang dat voor het federale bestuursniveau is uitgewerkt in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Zoals in de nota met opmerkingen wordt uitgewerkt, staat de 'openbaarheidsprocedure' volledig los van de toetsing van de wettigheid van de bestreden beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster beweert dat zij door toedoen van het gebrek aan openbaarheid niet in de mogelijkheid verkeerde inhoudelijke middelen te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing. Nochtans is verzoekster er kennelijk in geslaagd in haar tweede middel op ontvankelijke wijze inhoudelijke kritiek te formuleren op de bestreden beslissing. Verzoekster toont dus niet aan dat zij door het gebrek aan toegang tot het administratief dossier in haar belangen werd geschaad. Wat er ook van zij, de raadsman van verzoekster kreeg ter terechtzitting de mogelijkheid om het administratief dossier in te kijken. Hij ontwikkelde hierbij geen nieuwe middelen, maar meende in het document waarop het resultaat van het onderzoek van de vingerafdrukken was uitgeprint een argument te vinden dat wees op onzorgvuldigheid vanwege de gemachtigde van de staatssecretaris. Op dit punt kan de verzoekende partij evenwel niet worden bijgetreden.

2.3.5. Verzoekster heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 6 van het EVRM, noch van de artikelen 41 en 47 van het Handvest of van de rechten van verdediging.

Het eerste middel is, voor zover de erin opgenomen bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt hierbij het volgende:

"16. Artikel 3 EVRM bepaalt dat

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Om effectief aanspraak te kunnen maken op de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele waarborgen onder deze bepaling nauwgezet stringent na te (even. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een verzoekster om internationale bescherming, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd bevestigd door het EHRM in haar principiële arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

"298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin. [...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Conka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation. "# (eigen benadrukking)

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

388. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 752, ECHR 2008; M.S.S., cited above, § 365; Soering v. the United Kingdom, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; H.L.R. v. France, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-111; Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-1).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, inter alia, Kudla v. Poland [GC], no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and M.S.S., cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman v. the United Kingdom* [GC], no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-1). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and *M.S.S.*, cited above, § 249).

96. In the *M.S.S.* judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the *Muslim* case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

103. It is also clear from the *M. S. S.* judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.» (eigen benadrukking)

Het gevangenhouden en terugleiden van een 69 jarige weduwe naar het land van herkomst zonder daar enige familie te hebben, op basis van de vreemdelingenwet, kan gekwalificeerd worden als onmenselijk en vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. De Raad van State besliste dan ook in haar arrest van 11 februari 1994 dat de uitwijzingsprocedure diende te worden opgeschort. In een navolgend arrest van 9 november 2011 werd deze uitwijzingsbeslissing vernietigd door de Raad van State omwille van de schending van artikel 3 EVRM (RvS nr. 46.098 11 februari 1994, T. Vreemd 1994, 97; RvS nr. 50.103 9 november 1994, Rev.dr.étr. 1995, 43.).

17. Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slechts plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. In casu spreken we over een oudere vrouw van 68 jaar die wordt uitgewezen naar lidstaat waar de opvangcentra/mogelijkheden aftands en onhygiënisch zijn. Hierdoor loopt verzoekster het risico om, gelet op haar oudere leeftijd, in een onmenselijke situatie terecht te komen.

De gemachtigde heeft het individueel risico in hoofde van verzoekster niet degelijk onderzocht, nog heeft zij enige bijzondere garanties gevraagd. Nochtans noopt en verplicht de EHRM rechtspraak de gemachtigde tot een gedegen en individuele beoordeling.

18. Gelet op het feit dat er voor de schorsing van ten uitvoerlegging van de Bestreden Beslissing slechts een *prima facie* toets nodig is, zal de verdere uitwerking van dit middel worden opgenomen onder titel V. In rechte.

19. Gezien voornoemde garanties werden ontzegt aan verzoekster, dringt een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van haar overdracht naar Roemenië zieh op.

(...)

b. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM (tweede middel)

22. Artikel 3 EVRM bepaalt dat

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Om effectief aanspraak te kunnen maken de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procesdualiteit waarborgen onder deze bepaling nauwgezet stringent na te leven. Dit houdt in dat ook

het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een verzoekster om internationale bescherming, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd bevestigd door het EHRM in haar principiële arrest *M.S.S. tegen België en Griekenland*:

1. 98. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin. [...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in *Conka* (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation." (eigen benadrukking)

In de zaak *Tarakhel t. Zwitserland* vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

388. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see *Saadi v. Italy [GC]*, no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; *M.S.S.*, cited above, § 365; *Soering v. the United Kingdom*, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; *H.L.R. v. France*, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-111; *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-1).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, *inter alia*, *Kudla v. Poland [GC]*, no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and *M.S.S.*, cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman v. the United Kingdom [GC]*, no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-1). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and *M.S.S.*, cited above, § 249).

96. In the *M.S.S.* judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the *Muslim* case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

103. It is also clear from the *M.S.S.* judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. *In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country*

122. *It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.» (eigen benadrukking)*

Het gevangenhouden en terugleiden van een 69 jarige weduwe naar het land van herkomst zonder daar enige familie te hebben, op basis van de vreemdelingenwet, kan gekwalificeerd worden als onmenselijk en vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. De Raad van State besliste dan ook in haar arrest van 11 februari 1994 dat de uitwijzingsprocedure diende te worden opgeschort. In een navolgend arrest van 9 november 2011 werd deze uitwijzingsbeslissing vernietigd door de Raad van State omwille van de schending van artikel 3 EVRM (RvS nr. 46.098 11 februari 1994, T. Vreemd 1994, 97; RvS nr. 50.103 9 november 1994, Rev.dr.étr. 1995,43.).

23. *Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slechts plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.*

In casu spreken we over een oudere vrouw van 68 jaar die wordt uitgewezen naar lidstaat waar de opvangcentra/mogelijkheden aftands en onhygiënisch zijn. Hierdoor loopt verzoekster het risico om, gelet op haar oudere leeftijd, in een onmenselijke situatie terecht te komen.

In het in mei 2023 geüpdatete AIDA rapport, worden enkele pijnpunten van de opvangcentra inzake hygiëne en de toestand van de faciliteiten blootgelegd.

In verschillende centra zij er enkel zogenaamde hurktoiletten (ook bekend als Franse toiletten) beschikbaar (AIDA rapport p99-100,). Niet alleen zijn dit soort toiletten) hoogst onhygiënisch, het gebruik ervan door een 68 jarige oude vrouw zonder enige begeleiding is uiterst moeilijk, misschien zelfs onmogelijk te noemen;

- *Er zijn Problemen met de privacy in de badkamers van bepaalde opvangcentra. Het is niet mogelijk om de douchedeuren te sluiten (AIDA rapport p100)*

- *Er is ook sprake van de aanwezigheid van bedwantsen. In bepaalde centra worden de matrassen omhuld in plastic om de uitbraak ervan te vermijden. (AIDA rapport p100-102):*

- *De algehele toestand in de opvangcentra op vlak van hygiëne is onmenselijk te noemen. Het AIDA rapport (p. 101-102) vermeldt dat (i) er sprake is van schimmelvorming in de badkamers, in verschillende opvangcentra de lichten in de badkamer niet werken, het dak kapot is in een bepaald opvang centrum, er overal tegels kapot zijn, dan wel ontbreken, er douches zijn waarvan de douchekop ontbreekt, er een ondragelijke geur hangt en in een bepaald opvangcentra de verwarming niet werkte gedurende de winter. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat de toestand in de opvangcentra in Roemenië te wensen overlaten, hetgeen expliciet wordt erkend door DVZ in hun Bestreden Beslissing:*

"het AIDA rapport maakt gewag van onhygiënische omstandigheden en aftandse voorzieningen in de opvangcentra. Hoewel uit het AIDA rapport blijkt dat in de Roemeense opvangcentra Problemen bestaan qua hygiëne zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Roemeense instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van verordening 604/2013." (eigen nadruk)

De gemachtigde heeft het individueel risico in hoofde van verzoekster niet degelijk onderzocht, nog heeft zij enige bijzondere garanties gevraagd. Nochtans noopt en verglicht de EHRM rechtspraak de gemachtigde tot een gedegen en individuele beoordeling.

In casu gaat het om een vrouw van 68 jaar, zonder enige familie in het land waartoe zij wordt teruggeleid volgens de Bestreden Beslissing. Uit het AIDA rapport (zoals hierboven weergegeven) is duidelijk dat de omstandigheden in Roemenië alles behalve ideaal zijn om een vrouw van 68 jaar in te laten verblijven.

- *Ten eerste is er sprake van een verouderde faciliteiten en met name de aanwezigheid van zo goed als alleen maar hurktoiletten. Er kan niet verwacht worden dat een vrouw van 68 jaar comfortabel of menswaardig een hurktoilet kan gebruiken.*

- *Ten tweede is er een gebrek aan privacy in de badkamers. Een situatie waarin een vrouw van 68 jaar geen zekerheid heeft op privacy om zich te wassen is op z'n minst vernederend te noemen;*

- *Ten derde is er sprake van zeer onhygiënische omstandigheden (vieze geuren en Schimmel) en de aanwezigheid van ziektes (bedwantsen). Een vrouw van 68 jaar is van nature vatbaarder voor ziektes. Door haar bloot te stellen aan onhygiënische omstandigheden bestaat er een reëel risico op ernstige ziektes;*

- *Ten slotte zijn de opvangcentra behept met verschillende bouwgebreken die niet alleen tot onhygiënische, maar ook gevaarlijke leefomstandigheden leiden. Zo is er sprake van kapotte en*

ontbrekende tegels, waarover een 68 jarige vrouw makkelijk kan vallen, is er sprake van een lekkend dak dat voor schade aan de constructie en schimmel zorgt en de verwarming werkte niet afgelopen winter. Wanneer men een 68 jarige oude vrouw in zo'n omstandigheden zou onderbrengen, is er duidelijk sprake van een vernederende of onmenselijke behandeling.

24. Naast onhygiënische en aftandse opvangcentra, kampt Roemenië ook met een probleem op het vlak van (juridische) begeleiding bij de afwikkeling van de aanvraag tot internationale bescherming. Hetgeen opnieuw werd bevestigd door DVZ in hun Bestreden Beslissing:

"Het rapport meldt dat moeilijkheden qua juridische bijstand voornamelijk verband houden met een moeilijke communicatie met de advocaat en verzoekers contact verliezen met ngo's die hun hulp verlenen wanneer ze naar een ander regio verhuizen." (eigen nadruk)

Naast het feit dat verzoekster 68 jaar is, is zij tevens analfabeet en spreekt enkel Tigrinya. Zij heeft er alle baat bij om een degelijke hulp te ontvangen bij haar procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming. Dit wordt te meer versterkt door het feit dat er geen familie aanwezig is in Roemenië. De facto zou dit leiden tot een situatie waarbij een 68 jarige oude vrouw aan haar lot wordt overgelaten zonder zij in staat is om enig documenten te begrijpen of zelf hulp te zoeken.

Gelet op bovenstaande is het overduidelijk dat de gemachtigde geen in concreto onderzoek heeft gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Mocht zij dit gedaan hebben, had zij ontdekt dat de uitvoering van de Bestreden Beslissing een vernederende en mensonwaardige behandeling uitmaakt. Bijgevolg moet de Bestreden Beslissing vernietigd worden."

2.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster zal worden overgedragen aan Roemenië, nu zij in dit land zowel op 8 september 2021 als op 26 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Roemenië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat haar verzoek om internationale bescherming door de Roemeense autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Roemenië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar haar verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.9. Wat verzoeksters individuele situatie betreft, kan uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 14 maart 2023 van verzoekster werd afgenomen, niet worden afgeleid dat zij specifieke elementen betreffende de omstandigheden van opvang of behandeling aanduidde, die een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de weg zouden staan, behoudens dan zogenaamd minder goede ervaringen in Noorwegen.

2.3.10. Verzoekster brengt in haar middel de rechtspraak van het EHRM in de zaken *M.S.S.* en *Tarakhel* in herinnering. Zij citeert uittreksels uit deze arresten en poneert hierbij het volgende: “*Het gevangenhouden en terugleiden van een 69 jarige weduwe naar het land van herkomst zonder daar enige familie te hebben, op basis van de vreemdelingenwet, kan gekwalificeerd worden als onmenselijk en vernederend in de zin van artikel 3 EVRM*”.

De Raad merkt op dat het voorwerp van onderhavige vordering geen beslissing tot terugleiding van verzoekster naar haar land van herkomst behelst, maar een Dublin-overdracht naar Roemenië, die de verantwoordelijke lidstaat is zoals bedoeld in artikel 51/5, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster gaat vervolgens in op de situatie in de opvangfaciliteiten in Roemenië die niet in verband kan worden gebracht met een eventuele terugleiding naar haar land van herkomst, die hier niet aan de orde is.

2.3.11. Verzoekster gaat vervolgens nader in op de onhygiënische en aftandse opvangcentra in Roemenië en bepaalde problemen inzake de toegang tot de rechtshulp voor verzoekers om internationale bescherming, die blijken uit het AIDA-rapport van ECRE-rapport van Felicia Nica, “*Asylum Information Database – Country Report - : Romania*” (hierna: het AIDA-rapport). Specifiek benoemt verzoekster de aanwezigheid van hurktoiletten in verschillende opvangcentra, het gebrek aan privacy in de badkamers, schimmels, kapotte tegels, lekkende daken en slecht werkende verwarming. Verzoekster bespreekt deze problemen in combinatie met haar profiel van 68-jarige vrouw.

De vaststelling dringt zich op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing gebruik maakt van de editie van dit rapport uit 2022 (2021 update) (hierna: het AIDA-rapport van 2022), terwijl verzoekster in haar middel de editie van 2023 (2022 update) aanhaalt (hierna: het AIDA-rapport

van 2023), die op 31 mei 2023 werd gepubliceerd. De bestreden beslissing dateert echter reeds van 23 mei 2023 en gaat dus chronologisch vooraf aan de publicatie van de meest recente update (het AIDA-rapport van 2023). Er blijkt niet dat de situatie van de opvangfaciliteiten in het afgelopen jaar is verslechterd. Integendeel, uit het overzicht van de wijzigingen ten opzichte van de voorgaande editie, wordt in het AIDA-rapport van 2023 gemeld dat de hygiënische omstandigheden in bepaalde centra verbeterd zijn en dat er in vele centra renovatiewerken bezig waren (AIDA-rapport 2023, p. 13).

2.3.12. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende overwogen betreffende de onhygiënische toestanden in de opvangcentra:

“Het AIDA rapport maakt gewag van onhygiënische omstandigheden en aftandse voorzieningen in de opvangcentra (pagina’s 113-115). Hoewel uit het AIDA rapport blijkt dat in de Roemeense opvangcentra problemen bestaan qua hygiëne zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Roemeense instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

(...)

Het wijzen op het feit dat in Roemenië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Door in haar middel louter bepaalde aandachtspunten uit het AIDA-rapport te herhalen, toont verzoekster niet aan dat de punctuele problemen in bepaalde Roemeense opvangcentra zouden oplopen tot “*zeer verre gaande materiële deprivatie*” zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.3.13. Verzoekster maakt ook melding van problemen inzake de juridische bijstand aan verzoekers om internationale bescherming in Roemenië, maar zij maakt niet aannemelijk dat de moeilijkheden inzake communicatie de rechtshulpverlening dermate beïnvloeden dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Verzoekers hebben recht op juridische bijstand in eerste instantie, waarvoor ze zich kunnen wenden tot ngo’s die projecten beheren met bijstand van AMIF en de Roemeense vertegenwoordiging van het UNHCR (“In the administrative phase of the procedure, free legal counselling and assistance is provided by NGOs through projects funded by the national Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF) scheme and UNHCR Romania.”) (pagina 55). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben recht op kosteloze rechtsbijstand in geval van een beroep tegen de afwijzing van hun verzoek (pagina 56). Het rapport meldt dat moeilijkheden qua juridische bijstand voornamelijk verband houden met een moeilijke communicatie met de advocaat en verzoekers contact verliezen met ngo’s die hun hulp verlenen wanneer ze naar een andere regio verhuizen (pagina 58). Dit leidt echter niet tot het besluit dat rechtsbijstand in Roemenië in het geheel niet toegankelijk zou zijn.”

2.3.14. Naar aanleiding van verzoeksters profiel als 68-jarige weduwe, die in Roemenië geen familieleden heeft, dient te worden aangestipt dat het administratief dossier een beoordeling bevat van haar nood aan bijzondere procedurele omkadering, zoals bedoeld in artikel 48/9 van de vreemdelingenwet. Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd op 14 maart 2023 geconcludeerd dat zij geen bijzondere procedurele noden heeft. Verzoekster maakt thans in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat er wél sprake zou zijn van dergelijke procedurele noden.

2.3.15. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen concludeert de Raad dat geen schending aannemelijk gemaakt werd van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze niet voldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond, en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“8. De schorsing betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoekster.

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld. (R.v.St. 100.400, 26 Oktober 2001).

Verzoekster is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met zekerheid een nadeel zal ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.

9. De gemachtigde vermeldt in de Bestreden Beslissing zeer duidelijk dat de opvang in Roemenië te wensen overlaat. De Bestreden Beslissing verwijst zelf naar het AIDA rapport waaruit blijkt dat de opvangcentra aftands en onhygiënisch zijn.

Daarnaast vermeldt de Bestreden Beslissing dat er in Roemenië moeilijkheden zijn bij het organiseren van juridische bijstand. De juridische bijstand wordt voornamelijk georganiseerd door diverse NGO's. Doordat de migranten frequent verhuizen van regio naar regio, verliezen zij contact met de NGO's die hun hulp en bijstand verlenen.

10. Uit bovenstaande kan er worden gesteld dat, indien verzoekster naar Roemenië wordt uitgewezen, verzoekster weldegelijk risico loopt op een moeilijk te herstellen nadeel.

Eenzijds is verzoekster 68 jaar oude vrouw. Het is welbekend dat mensen van oudere leeftijd vatbaarder zijn voor ziektes en dat hun lichaam zwakker is dan dat van jongeren mensen. Onhygiënische en verouderde opvangfaciliteiten zijn een broeihaard voor allerlei ziekten en bacteriën waar verzoekster aan kan zal worden blootgesteld indien zij wordt uitgewezen naar Roemenië.

Anderzijds is verzoekster analfabeet en heeft zij weldegelijk bijstand nodig bij zowel de aanvraagprocedure als een eventuele beroepsprocedure. Wanneer zij in Roemenië moeilijkheden zou ondervinden bij het verkrijgen van (juridische) bijstand bij de aanvraag, afwikkeling en een eventueel beroep tegen de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, bestaat het risico dat verzoekster onterecht wordt afgewezen.

11. Uit bovenstaande blijkt dat er weldegelijk een risico bestaat op een moeilijk te herstellen nadeel indien de Bestreden Beslissing ten uitvoer wordt gelegd.”

2.4.2. Verzoekster verbindt haar nadeel aan de omstandigheden waarin zij als asielzoekster in Roemenië zou terechtkomen omwille van de onhygiënische toestand in de opvangfaciliteiten in Roemenië en de gebrekkige rechtshulpverlening die volgens haar een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Tevens wijst verzoekster naar haar profiel van 68-jaar oude vrouw die meer vatbaar is voor ziektes dan jongere mensen.

2.4.3. Uit de bespreking van het middel is evenwel gebleken dat de opvangomstandigheden in Roemenië niet van die aard zijn dat elke overdracht automatisch een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg lijkt er *in casu* geen sprake te zijn van een evident nadeel. In zoverre verzoekster haar nadeel koppelt aan een kwetsbaar profiel, dient te worden aangestipt dat zij zelf ten tijde van haar Dublin-interview op 13 maart 2023 verklaarde in *“goede gezondheid”* te verkeren en dat er geen bijzondere procedurele noden werden ‘weerhouden’.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN